

5. fejezet

Pontban fél háromra értem a kapuhoz. Nyitva volt az ablak, és hangos zene szólt ki tőlük, egy több mint tizenöt évvel ezelőtti nyári sláger. Én is ismertem ezt a számot: *Natasha Bedingfieldtől az Unwritten*. Szerettem azt az énekesnőt, és nem kizárólag a hangja miatt. Ugyanolyan csinos, szőke nő volt akkoriban, mint most Flóra. Gyorsan megráztam a fejem, és a további elmélkedés helyett becsöngettem hozzájuk.

– Szia! – hajolt ki a nyitott ablakon váratlanul. – Mindjárt megyek!

– Szia! Oké, itt várok! – kiáltottam vissza, és akaratlanul is egy mosoly terült szét az arcomon. Flóra vidáman énekelt együtt Natashával, míg visszalépett az ablaktól. Igazából még feleszmélni sem volt időm, nyílt az ajtó, és a kis Máté kezét fogva lesiettek hozzám.

– Sziaaaa! – hangzott fel Máté egérköszöntése. Meg tudtam volna zabálni a hangját, olyan vékony volt, mintha héliumot szívott volna.

– Te már fent vagy? Azt hittem, hogy én kelhetlek téged – vigyorogtam rá, és amint csodaszexi anyukája beengedett a kapun, felkaptam a kismanót, és nyomtam egy puszit a kócos hajába.

– Viccelsz? Alig akart elaludni, úgy várta, hogy jössz hozzá – mondta Flóra, majd őt követve felmentünk a házba. A szokásos módon kint levettem a cipőmet, de az előszobában letettem a kismajmot, és elsiettem a fürdőbe kezét mosni.

– Már én is nagyon vártam, hogy játszunk – értem vissza hozzájuk. – De előbb, mik a teendők? Gondolom, uzsonnáztatni kell, átpelenkázni...

– A pelenkázást most megúszad, csak uzsonnázni kell vele. Mindent meg fogsz találni? – függesztette rám csodásan kék szemeit. Olyan élénknek tűnt most, hogy nem tudtam a kék melyik árnyalatához hasonlítsam. Egyedi volt, mint ő maga.

– Persze, te menj fel dolgozni, mi elleszünk lent a pajtikámmal – kaptam az ölembe a kislegényt. Az útjaink ekkor különváltak, Flóra felment az emeletre, én pedig Mátéval a konyhába, hogy egyen egy kis tejberizst. Az etetőszék szétnyitott állapotban várt ránk. Annyi volt a dolgom, hogy beleültem, bekötöm rá az övet, végül rápattintom az asztalkát. Nem tűnt megugorható feladatnak tegnap, Flóra már rutinos volt benne, és ahogy én próbáltam volna, Máté minden alkalommal kitette a lábait, hogy ne tudjam beleültetni. – Mi a baj? Máté, így nem kapod meg az uzsit – figyelmeztettem először a harmadik kudarcom után.

– Nem akajok ott ülni – nyávogott hozzá, mint egy kismacska.

– De neked az a széked. Ülj szépen oda – erősködtem, de Máté akarata erősebbnek bizonyult. – Akkor hova szeretnél ülni? – A kérdésem még egyáltalán nem azt jelentette, hogy teljesülni is fog az akarata, csak kíváncsi voltam rá.

– Ide – csapott rá a mögöttem álló támlás székre. Pont ezen ült tegnap Flóra, és egyből eszembe jutott, hogy megnevettettem mindkettőjüket, pedig nem is ismertem még őket. Itt bukott meg az a tézisem, miszerint idegeneknek nem tudok bohóckodni.

– Ide nem tudsz, le fogsz esni róla – ingattam a fejem, és belenézhettem közvetlen közlől Máté sértődött szemébe. Ugyanolyan mélybarnák voltak, mint az enyéme.

– Tudooook – dacoskodott továbbra is. Most elkezdhethném zsarolni, hogy akkor a szeme láttára fogyasztom el az uzsonnáját, csak hogy azzal annyit érnék el, hogy bőgni fog. Ha pont olyan makacs, mint mostanában a húgom, ez olaj lenne a tűzre. Helyette ajánlottam neki egy üzletet.

– Jól van, választhatsz: odaülhetsz, viszont akkor két kézzel kell kapaszkodnod az asztalba, hogy le ne ess a székről, és én foglak etetni. Vagy eszel magadtól, de az etetőszékedben. Melyik legyen?

– Én akajok enni – méltatlankodott, és egyből hagyta is, hogy a székébe ültessem. Pillanatok alatt bekötöttem rá az övet, a helyére pattintottam az asztalkát, a végén pedig át is töröltem fertőtlenítő kendővel, ahogy az anyjától is láttam. *Vajon ő most mit csinálhat? Hogy haladhat a munkájával?* Csak

egy pillanatra engedtem a gondolataimat elkalandozni. A hűtőből kivettem Máténak a csokis nyalánkságát, a fiókból a zöld kanalát, és felbontva letettem elé.

– Tessék, de lassan egyél, ahogy anyával szoktátok – kértem tőle, és közelebb húztam hozzá a széket, hogy vele szemben ülve végig szemmel tartsam. Az elején szépen is evett, ám néhány kanál után elkezdett habzsolni. – Hé, kiskrapek, én értem, hogy finom, de nyeld is le a falatot, mielőtt betolod a következőt – szóltam rá először, aztán másodszor is. A harmadiknál elégeltem meg, ezért ki akartam venni a kezéből, de úgy fogta, mintha satuból lennének az ujjai. – Cukika, most nem vagy cukika – viccelődtem komolynak szánva. Kínomban már azt találtam ki, hogy a kanál végénél fogva irányítom az evés ütemét. Észre sem vette, mert addigra mindig elrántottam a kezem. – Meg is etted. Nagyon ügyes voltál – töröltem meg a száját egy nedves kendővel, utána az aprócska kezecskéit is, amit mindig olyan zabálnivalóan tartott. – Iszol pár kortyot? – álltam fel, hogy kidobjam az üres dobozt a szemetesbe, majd a pult végén lévő csőrös poharáért nyúltam. Felemelve éreztem, hogy nincs benne ital. Itt ütköztem az első problémába: hol lehet az almás üdítője?

– Szomjas vagyok – nyújtogatta felém a kezeit, de attól még nem lesz tele hipp-hopp, hiába nyafog érte. – Tudom, de kéne bele valami – mutattam meg neki az üres poharat. – Hol van az almalé? – kérdeztem meg tőle, bízva benne, hogy választ is kapok, bár a tegnapi nappól kiindulva nem sok reményt fűztem hozzá.

– Ott – mutogatott a hűtő irányába, és mellette valóban ott állt három doboznyi, két literes kiszerezésekben.

– Jaj, köszönöm! Tudtam, hogy rendes csávó vagy – kaptam fel a legszélsőt, ami már fel volt bontva, töltöttem belőle a poharába, amit két várakozó mancsába nyomtam. – Mindkettő kezeddzel fogjad – szóltam rá finoman most is, aztán csak megkönnyebbülve visszahuppantam a székre, és meredten figyeltem, ahogy hangos kortyokban döntötte magába a folyadékot. Izgultam, nehogy félrenyeljen, de mielőtt odanyúlhattam volna, hogy kivegyem a szájából, addigra magától fejezte be az ivást. – A mindenit, te aztán szomjas voltál! – emeltem meg a poharát. Szinte alig maradt benne almalé, ahogy kicsit megmozgattam a levegőben. – Mihez lenne most kedved? – szedtem le az asztalkát, majd letámasztottam a falhoz, pontosan oda, ahol tegnap is állt. Gyorsan kicsatoltam az ülésből, és ahogy kiemeltem Mátét, abban a pillanatban böfögött egy embereset. Ezen mindketten meglepődtünk, amitől egyszerre szakadt ki belőlünk a nevetés. – Ahogy Shrek mondaná, jobb kint, mint bent – tettem le magam mellé a földre, a széket betoltam az asztalka elé, és a kezét megfogva elindultam vele a szobája irányába, hogy feladjak rá valami udvari öltözetet, amikor az emeletre vezető lépcső előtt állva meghallottam, hogy szakad odakint az eső.

– Mi ez? – fülelt Máté is.

– Oh, sajnálom, öcskös, nem tudunk kimenni az udvarra, esik az eső. Muszáj lesz valami benti elfoglaltságot találnunk. A szobádban keressünk játékot, és vigyük le a nappaliba, rendben? – Azt hittem, hogy majd hisztizni fog, ehelyett vidámabb lett tőle.

– Oké, játszunk a kisautókkal! – szaladt fel az emeltre. Kettesével kellett szednem a lépcsőfokokat, hogy utolérjem.

– Ne olyan hangosan, mert így anya nem tud dolgozni – értem be hozzá a szobájába. Máté addigra már kipakolta a cipősdobozát, és kivette azokat a nagy autókat, amiket mi tegnap jól kint felejtettünk a homokozóban.

– Hol van anya? – kapta fel a fejét hirtelen, mintha most eszmélne rá, hogy nincs velünk.

– Dolgozik itt fent, két ajtóval arrébb, tehát halknak kell lennünk – nyomtam a mutatóujjamat a számra. *Istenem, csak ki ne találja, hogy látogassuk meg.*

– Hol van anya? – kérdezte egy fokkal sírósbab hangon. Már az autói sem érdekelték, kiejtette őket a kezéből, aztán szó szerint eldobta magát a földre. Az sem zavarta, hogy a saját játékain fekszik. Tanácstalanul meredtem rá, de végül fölnyaláboltam a földről, és átmentem vele Flóra dolgozószobájához. Halkan bekopogtam az ajtaján.

– Gyertek! – hangzott fel a kiáltás a túloldalról. Óvatosan lenyomtam a kilincset, és amint az ajtó félig kitarult, Máté szinte kivetette magát a karomból, és Flórához futott. Nekünk háttal dolgozott az asztali gépén. A klaviatúra mellett és előtte is szétszórva heverték a dokumentumok. Ki sem látszott a feladataiból, és mi most megzavartuk. Úgy szégyelltem magam. – Hé, mi a baj? – ölelte magához meglepetten. Máté felmászott az ölébe, és teljesen a mellkasához bújt. Én csak az ajtófélfának dőlve figyeltem az eseményeket. – Mi történt vele?

– Semmi – szabadkoztam, mintha számonkért volna. – Meguzsonnáztunk, aztán feljöttem vele pár játékért, hogy lent játszassunk a nappaliban. Fél mondat erejéig megemlítettem, hogy halkak legyünk, mert te dolgozol, erre rögtön hiányolni kezdett, és sírásban tört ki. Úgyhogy meg kellett látogassunk téged, de már megyünk is – guggoltam le eléjük. Finoman megfogtam Mátét kétoldalról, le akartam emelni az öléből, de erősen kapaszkodott az anyja felsőjébe, és ahogy húztam le őt róla, Máté is húzta magával anyukája pólóját, gyönyörű belátást biztosítva a mellei közé. Az arcom rákvörös lett, és Flóra is megilletődve próbálta lefejtetni magáról a gyereke ujjacskáit.

– Kisfiam, hagyd ezt abba! Egész nap vártad, hogy Dominik itt legyen. Akkor most menj vele szépen játszani – adta át nekem, kihasználva azt az egy pillanatot, amikor épp újra rá akart fogni az anyagra.

– De... te is... gyeje velünk – kérlelte kicsit hüppögve.

– Most nem tudok, egy óra múlva lemegyek hozzátok, jó? Addig legyél aranyos, és fogadj szót neki. Szeretlek – tette hozzá ezt is Máténak. Olyan szerencsés ez a gyerek, tejberizst ehet, és Flóra most mondta neki, hogy szereti. *Nekem is igazán mondhatná*, ábrándoztam el egy pillanatra, majd Mátéval a kezemben kimentem a szobából, hogy minél előbb le nyugodhassunk mindhárman. Izgató melleinek látványa a retinámba égett, és már előre rettegettem attól, mennyi álmatlan éjszakát fog okozni nekem ez a kis közjáték.

– Mi lenne, ha leülnénk a nappaliba az autóidat tologatni? – vittem vissza a szobájába.

– Neee, inkább ilyet játszunk! – Már meg sem lepett, hogy kiugrott a karomból, majd a játékos polcához kuporodva kivett egy hatalmas, lapos dobozt, rajta a Star Wars szereplőivel még az eredeti szériából. Ez már nem lehet véletlen. Mátéban is egy igazi rajongóra leltem, hiszen még a baseballsapkáján is Vader Nagyúr volt. – Kijakjuk? – csillantak fel reménykedő szemecskéi. Hogyan is mondhatna erre nemet egy szintén vérbeli rajongó?

– Naná! – csaptam a hónom alá a széles dobozt, a szabad kezemmel megfogtam az ő kis kezét, és együtt ballagtunk le a nappaliba, Egymás mellé heveredtünk le a szoba közepén elterülő szőnyegre. Kiborítottuk a doboz tartalmát – elvileg hatvan darabnak kell lennie –, ezután egyesével elkezdtük felforgatni a darabokat, hogy látszódjon rajtuk a kép. – Látom, te is nagyon szereted ezt a filmet. Ki a kedvenced? – kezdeményeztem beszélgetést, a kezem közben folyamatosan járt, hogy minél előbb kirakhassuk a képet.

– Dalt Vadej – mondta cukin, és persze egyértelmű volt, hogy őt kedvelte a legjobban. A kisfiúk többségének ő lehet a legizgibb szereplő, mert félelmetes, fekete, fura hangon lélegzik, a gondolatával fojtogatja az embereket. Mindene megvan, ami az ilyen kicsi gyerekeknek felkelti az érdeklődését.

– Nem mondd? Nekem is ő a kedvencem, de Boba Fettet is bírom. Meg van benne egy vicces lény, Jabba kiskedvence, aki kicsit majomszerű, arra emlékszel? – illesztettem össze az első darabokat. Máté már közben nagyon belejött, ő négyet is összerakott, bár az egyik nem igazán passzolt közéjük. – Az úgy nem lesz jó, az a kéz Csubakkához tartozik – böktem rá a mutatóujjammal. Nem akartam helyette kivenni, nehogy sértődés legyen belőle.

– Én csak a Dalt Vadejt szeletem – folytatta tovább a rakosgatást, mintha fel sem fogta volna, hogy az előbb szoltam rá a rossz helyre tett darabka miatt.

– Az ott nincs jó helyen – próbáltam kivenni én, és kaptam is érte egy felháborodott pillantást.

– Naaa, ne piszkáld! – lökte arrébb a kezem sértődötten. Olyan mérges fejet vágott, hogy képtelen voltam komolyan venni.

– Nyugi, segíteni szeretnék – haraptam be az alsó ajkam, hogy véletlenül se nevessek fel a méltatlankodó pofikáján. Lerítt róla, hogy mennyire elege van az okoskodásomból, de nem hagytam magam lerázni. – Nézd meg a képen, hol van Csubi keze? Han Solo vállán, és az... – Elakadtam a mondatban, mert közelebb hajolva már jól látszódott, hogy Máté jó helyre tette az összeset. – Oh, hát ezt jól benéztem, neked volt igazad. Többet nem szólok bele, te vagy benne a profi – raktam tovább a szélét, ő pedig a közepét, majd félúton összeért a munkánk, és hagytam, hogy szépen egybenyomkodja a végén. Az utolsó darabokat is már egyedül tette a helyére. – Elkészült a mű, és én alig segitettem benne. Egy igazi tehetség vagy – hajoltam előre, hogy megsimogassam a fejcskáját, erre a combomat megsúrta valami hegyes, és rögtön vissza is ültem. – Au, ez meg mi volt!? – A zsebemből előkerült a Darth Vaderes kulcstartó figura, amit Máténak akartam adni, de jól megfeledkeztem róla.

– Az meg mi? Mutiii! – nyúlkált érte kíváncsian, ahogy azt minden korabeli tenné a helyében. Oda is akartam neki adni, de még nem töröltem át fertőtlenítő kendővel. A táskám oldalán lógott másfél évig, aztán a mindenes dobozba került, és még sosem mostam le. Ki tudja, mennyi bacilus került rá az évek alatt?

– Megkaphatod, de előbb megtisztítom, jó? – álltam fel mellőle. – Maradj itt, mindjárt jövök. – A konyhába akartam menni, hogy azzal a nedves, antibakteriális kendővel megtisztogassam, de még ki sem értem a nappaliból, már szaladt utánam.

– Meg akajom nézniii! – üvöltött pont úgy, mintha nyúznák, majd utolérve megpróbált felkapaszkodni a lábszáramon, ezzel pedig kis híján lerántotta rólam a sortot a bokszeralsóval együtt.

– Pajti, türelem, mondtam, hogy odaadom, de még koszos. – Könnyesre sírt vörös arccal csúszott le a lábamon, a végállomás pedig a lábfejem lett. Ráült, és néma sztrájkba kezdve húzatta magát egészen a konyháig. Lassan tudtam haladni, de az ő baja, ennyivel is később veheti a kezébe. Abban bíztam, hogy Flóra nem lát meg minket így. Hogy fogom kimagyarázni neki, hogy a földön húzom az egyetlen gyermekét? – Kapaszkodj jól, mindjárt a pultnál leszünk – értem be vele az áhított helyiségbe. A lábam kezdett egyre nehezebbé válni. Fogalmam sincs, Máté hány kiló lehetett, de nem volt éppen madárcsontú. Az utolsó lépéseket már vonszolva tettem meg. A kendős tasakért a cél előtt állva előrenyúltam, és győzelemittasan magamhoz rántottam, ezután fáradtan huppantam le a legközelebbi székre. – Visszafelé ne így menjünk, jó?! – lihegtem, mire Máté vigyorogva belekepesztett az ölembe. Már ezért megérte végigcsinálni ezt a tortúrát, hogy mosolyt csaljak az arcára. Könnyű volt megnevetetni. – Kérlek, pár percet kell várnod, és a tiéd lehet – nyitottam fel a csomag tetejét, kihúztam belőle egy szállal, és alaposan átdörzsöltem vele a figurát, amit aztán letettem az asztalra száradni. Itt kezdett el újra görbülni a szája, de még időben rászóltam. – Neeem, nem sírsz, különben világgá szaladok feltartott kézzel, mint a mesékben! – figyelmeztettem, és hamar mosoly lett belőle.

– Így? – lendítette a feje fölé mindkét karját, és a bal kézfejjével véletlenül állon is vágott.

– Köszönöm, ez jólesett. – Nem csapott nagyot, jobban meglepett, mint fájt. Gyorsan továbbtereltem a szót, mielőtt ezen is elbőgné magát. Már kezdett ijedt arcot vágni. – Nézd csak, megszáradt, ez mostantól a tiéd. De ne vedd a szádba, rendben?

– Ezt nem is lehet megenni – mondta mélységes felháborodással. Ha nem ülne az ölemben, még haptákba is vágtam volna magam a megdöbbenéstől. Kisgyerek léteére elég határozott hangja volt, és eltekintve néhány alkalomtól, elképesztően tisztán beszélt.

– Jól van már, ne sértődj meg mindenben – csiklandoztam meg az oldalát, és bár nevetett, nem volt túl őszinte. Megzavartam új szerzeményének tanulmányozásában. Elnézően figyeltem, hogyan vizsgálgatta végig a figura mindkét kezét és lábát, tépte meg a köpenyét, csavargatta meg a kézfejét, majd a végén megpróbálta leszedni a sisakját is. – Nem lehet szétszedni, ez nem olyan, mint a kicsi LEGO-emberkék. Ez valamikor a táskámon lógott, csak leszakadt. Azért van rajta az a kis fémkarika – húztam végig rajta az ujjam. – Ezzel nehogy megsebezsd magad.

– Nem fogom – szusszantott türelmetlenül, és el is rántotta tőlem a figurát, hogy ne érjek hozzá.

– Látod, pont így tudod megsebezni magad. Ha így bánsz vele, elveszem! – vettem be egy kis fenyegetést, de rögtön rákontrázott.

– Jó, akkor szólok anyának – mondta ő is komolyan, és hiába volt hozzá vékonyka hangja, egy pillanatra megijedtem. Nem azért, mert attól félnék, hogy Máténak ad igazat, inkább azért, mert felelőtlenül fog tartani, amiért ilyen szúrós játékot egyáltalán a kezébe mertem adni.

– Megkaphatom? Megnézem, hogy le lehet-e nyomni valahogy – kaptam utána, de újra elrántotta a kezemtől. Ettől kezdtem egy kicsit besokallni, és egy hirtelen mozdulattal elvettem tőle. Mielőtt nyafogásban tört volna ki, csavartam a karikán néhányat, ezzel le tudtam róla törni úgy, hogy a sisakon egy kis darab fém sem látszódott. – Tessék, most már nem fog megszúrni. Menjünk, nézzünk valami új játékot a szobádban – álltam fel vele az ölemben, és abban a pillanatban megcsapott valami orrfacsaró bűz. Eddig hogyhogy nem éreztem? – De előbb bekukkantok a pelusodba, mert felettébb gyanús – siettem fel vele az emeletre, miközben végig eltartottam magamtól. A szobájába érve felnyitottam a pelenkázót, leterítettem rá egy ruhapelenkát, és hanyattfekvésbe téve megszabadítottam a rövidnadrágjától. Kipatentoltam alul a bodyját – Flóra tanította meg tegnap ezt az új kifejezést –, nagy levegőt vettem, mielőtt gyorsan kicsomagoltam. A fiatalúr nem kicsit csinálta össze magát. És amíg igyekeztem végig a számon át venni a levegőt, azon agyaltam, hogy tényleg megéri-e ez a szenvedés párezer forintért. Alig láttam a könnyeimen keresztül, csak úgy taláломra töröltem meg a nedves kendővel, utána kentem rá kis krémet a szürke dobozból. Fellelegezve csomagoltam össze a koszos pelenkát, ami landolhatott is végre a kukában. A tiszta pelenkát sokkal könnyebb volt rátenni, Máté nem is ficánkolt, annyira lekötötte az új szerzeménye. Olyan aranyosan nézegette. Érte és az anyukájáért mégis megérte ez a pár perc kellemetlenség.

– Építsünk neki házat – kelesztett volna fel, de egyelőre nem végeztem az öltöztetésével. Még össze kellett volna patentolnom a ruhát, és visszahúzni rá a gatyát.

– Mindjárt mehetünk, várj egy kicsit – ráztam bele finoman a nadrágjába, mert addig erősködött, míg felállt. Így még könnyebb is volt ráadni mindent. – Na, kész vagy, te kis türelmetlen – tettem le a földre, és amíg én rendet raktam a pelenkázón, ő nagy erővel elrángatta a szobája közepéig a Villám McQueenes hordóját, végighúzva a nemrégiben kiborított matchboxain. – Máté, te meg mit csinálsz?! Előbb el kellene ezeket pakolni, mert így csak felborulsz vele – guggoltam oda hozzá, és együttes erővel visszaraktuk az autót a dobozába, majd a polcra.

Egyik kezemmel megfogtam a térdemig érő vödröt, a másikkal Máté csuklóját, és megpróbáltunk a lehető leghalkabban lemenni a földszintre. Újra bevettük a nappali közepét. Amíg Máté kiborította a Duplót, én elszaladtam a fürdőbe kezet mosni, utána csatlakoztam hozzá. – Építsünk egy házat? – toltam odébb a nemrégiben elkészült kirakót, és leültem vele szembe. – Legyen szép citromsárga háza piros tetővel. Szerinted tetszeni fog neki?

– Neeem, fekete legyen! – szedett ki kettő darabot is abból a színből, majd négykézláb feltúrta a kupacot, de mindössze három kiskockát és két hosszabb téglalapot talált hozzá.

– Ennyi sajnós nem lesz elég a házhoz. Válasszuk akkor a kéket, abból sok van – javasoltam, és már el is kezdtük kiválogatni hozzá a kockákat, amikor leült hozzánk Flóra.

– Mi jó készül? – kérdezte érdeklődve, közben a szemem sarkából figyeltem, hogy Máté az ölébe mászott. Valahogy nem is bántam, legalább így eltakarta vele a dekoltázsát, és nem kellett az izgató kivágásával szemeznem.

– Házat építünk, igaz? Bár, ahogy elnézem, most már csak én – pillantottam fel rájuk. Olyan cukin kapaszkodott fél kézzel az anyja karjába, a másik kezében a figurát szorította úgy, mintha az élete múlna rajta.

– Tényleg? És kinek épít szegény Domi egyedül? – Istenem, utáltam, ha becézték a nevemet, de az ő szájából olyan szexin hangzott.

– Dalt Vadejnek – mutatta büszkén Flórának, amit ő meglepetten ki is vett a kezéből, hogy alaposan szemügyre vegye.

- Ez meg honnan van? Nem emlékszem, hogy lett volna ilyened.
- Igen, mert én adtam neki. Láttam, mennyi mindene Darth Vaderes, és gondoltam, elhozom neki. Nálam úgyis csak porosodott, és tök jól leköttötte a pelenkázásnál. Előtte alaposan lefertőtlenítettem – fűztem hozzá merő önszorgalomból. Láttam Flóra szemében, hogy sikerült szereznem nála egy jó pontot.
- Köszönjük – mosolygott rám aranyosan, és ettől a pulzusszámom máris az egekbe szökött. Alig bírtam kinyögni valami válaszfélét.
- Szívesen – eresztettem meg én is egy félszeg mosolyt, és inkább visszatemetkeztem a játékba. Attól nem vörösödött el az arcom.
- Vágok fel körtét, ti kértek? Mindjárt jövök – hagyott magunkra választ sem várva, így a kis segédem megint tudott munkálkodni. Ő válogatta nekem a kék kockákat, én pedig építettem belőle egy hatalmas házat. Mire a piros háztető elkészült, a körtét is megettük. Ma egy kicsivel tovább maradtam, fél hatkor indultam el tőlük. Addigra az eső is elállt.

6.fejezet

Otthon csak egy üzenet várt a konyhaasztalon a húgomtól:

Szia!

Anya hívott délután, hogy Szabina ma ráér levágni a hajamat.

Majd együtt érkezünk, hozunk pizzát.

Puszi

Dóri

Az ő írása sokkal szebb és olvashatóbb volt, mint anyáé.

Valójában örültem, hogy üres még a ház, így legalább rendezni tudtam a gondolataimat. Rengeteg érzélem tombolt bennem, de nem ismertem rá módszert, hogyan adhatnám ki magamból. A fáradtság is elemi erővel csapott le rám, holott semmi megerőltetést nem végeztem. Mégis pont olyan érzés fogott el, mint tavaly tavasszal, amikor felástam az egész krumpliföldet a nagymamámnál. Életemben nem végeztem annyi fizikai munkát, mint abban az egy hétben, de segítenem kellett nekik. A nagypapám előtte esett ágynak súlyos agyvérzéssel. Pár hónappal később meg is halt, pedig az orvosok szerint már kezdett javulni az állapota.

Leroskadtam a nappali kanapéjára, és a tenyerembe temettem az arcom. A sötétségből hirtelen előtűnt Flóra tengerkék szeme. Hogy lehet valaki ilyen szép, és ilyen jó alakkal megáldva egyszerre? Máté hisztijének köszönhetően még többet is láttam, mint szabadott volna. Flóra egy nagyon lenge, vékonypántú, fehér topot viselt, így a halványbarack melltartója szinte kirajzolódott alatta. Amikor Máté elkezdte lehúzni róla a felsőt, és megláttam a szoroson egymáshoz nyomódó melleit felülnevetéssel, másodpercek alatt szűkös lett a helyzetem. El kellett fordulnom, mielőtt baj lett volna belőle, és a végén éppen időben rohantam ki ahhoz, hogy ne érjem el a teljes izgalmi állapotot. Olyan ciki lett volna. Bár tudná valaki garantálni, hogy ez soha többé nem fordul elő! Beszélnem kéne erről Flórával? Vajon hogy reagálna, ha bevallanám neki, hogy kicsit belezúgtam? Volt egy olyan sejtésem, hogy nem örülne neki. Talán még ki is rúgna. *Nem, ezt soha nem tudhatja meg. Segítenem kell anyut anyagilag, ez most az elsődleges célom.* Meg aztán holnap már péntek, lesz két napom, hogy kipihenjem magam, és még fizetést is kapok, duplán jól zárom így a hetet a hétvége előtt. A bejárati ajtó nyitódása végleg kirángatott az elmélkedésből.

– Szia, Domi! Megjöttünk – köszönt először anya, és csak utána láttam meg a háta mögül kilépő húgomat. Alig ismertem rá. Még soha nem volt ennyire rövid haja, de neki ez is jól állt. Az első, ami szembetűnt, az a vagány frufruja. *Halle Berrynek* nézett ki hasonlóan a *Macskanőben*. Elöl a tincsei szexin a szemébe lógtak. *Használhatok egyáltalán ilyen jelzőket a húgomra?*

– Wow, hugi, nagyon jól nézel ki, bár szokni kell majd a rövidségét – jártam körbe tesókámat, hogy minden szögből megcsodálhassam. Hátról is klasszul nézett ki az új felzselézt, tépett frizurája.

– Kösz, egyelőre még nekem is fura, de Szabinával egyből megtaláltuk a közös hangot. Ő is pont ezt a stílust javasolta, ahogy rám nézett.

– Holnap délelőtt tízre te is tudsz hozzá menni – mondta anya, ezután sejtelmesen hozzátette –, és jelenleg nincs barátja. – Éreztem, hogy az arcom lángban ég.

– Anya, nem mondd komolyan, hogy képes voltál tőle megkérdezni?! – nyögtem fel fájdalmasan. – Direkt kértem, hogy ne intézkedj a nevemben. Különben is, reggel volt, tudod, hogy kómásan sosem szabad engem komolyan venni – fogtam a fejemet dühösen, és újra a kanapén találtam magam. Éreztem, hogy megsüllyed alattam az ágy, míg fél füllel lépteket hallottam, ahogy valaki a konyha irányába ment. Aztán egy kezet éreztem, ami a hajamat simogatja.

– Nyugodj meg, óvatos voltam. Csak érdeklődés szintjén kérdeztem, nem abból a célból, hogy barátnőt szerezzek neked. Egyszerűen beszélgettünk, szó szót követett, és kicsúszott a számon.

– Persze, holnap pedig beállítok, bemutatok engem mint a fiadat, és egyből vágni fogja, hogy miért érdekelt – bújtam elő a tenyereim mögül mérgesen. – Éppen elég kínos élményben volt ma részem. Miért kell ezt holnap is folytatnom? – pattantam föl anya mellől.

– Milyen kínos dologban? – El akartam futni, hogy véletlenül se tudjon rákérdezni, de gyorsabban mozgott a szája, mint az én lábam.

– Eléggé kellemetlen, nem szeretnék és nem is tudok róla beszélni. Nem lehetne, hogy fogom a pizzámat, és a szobám nyugalomában eszem meg? – vágtam hozzá a világ legkeservesebb arcát, hátha megesik rajtam a szíve.

– Tessék, Dominik, ezt neked hoztuk. Jó étvágyat! – adta a kezembe Dóri az egyik dobozt, és ezért küldtem is felé egy hálás pillantást. Le akartam lécelni, mielőtt anya tovább faggathatót volna. Persze, azt is tudtam, hogy anyánk kíváncsi természete elől nincs menekvés, a holnap reggeli közös kávézásunknál ki fog faggatni. Lehet, hogy alvást színlelek, nem volt jobb ötletem.

Az ágyra dobtam magam a pizzám társaságában. Felnyitottam a dobozt, és megcsapott a kellemes illat. Szalámi-pepperónis volt extra sajttal, a kedvencem. Kivettem az első szeletet, és már készültem a számhoz emelni, de a kopogtatás elrontotta a pillanatot.

– Igen, ki az? – Hihetetlen, hogy a családom nem ismeri a "nyugalom" szó fogalmát.

– Szia. Csak hoztam neked citromos Fantát – jött be Dóri a szobámba, és ahelyett, hogy távozott volna – miután az asztalomra tette az üdítőt –, leült velem szemben az ágyamra. Az sem zavarta, hogy értetlenül nézek rá. – Szóval, ki vele?

– Öhm... köszönöm?! – dadogtam meglepetten. Tényleg nem tudtam, mit akart belőlem kihúzni.

– Szívesen, de nem ez a lényeg. Mi volt az a kínos pillanat Flóránál?

– Anya küldött, igaz?! Neked sem fogom elmondani, hiába ravaszkodik – forgattam meg a szemeimet mosolyogva.

– Ne csináld már, Domi. Hadd halljak egy kis szaftos pletykát! – lépett elő az ajtó takarásából anya is. Vennem kellett néhány mélyebb levegőt, mielőtt olyat szólnék vissza, amit később megbánok.

– Nem fogok ilyet elmondani, főleg nem a húgom előtt – szögeztem le, és Dóri azonnal vette is az üzenetet. Felállt, majd helyet cserélve anyámmal magunkra hagyott minket. Még az ajtómat is bezárta ránk.

– Már nincs itt – érvelt amolyan "nem lehet több kifogásod" hangsúllyal. A tekintetéből csak úgy sugárzott a könyörtelen kíváncsiság. Magamnak sem tudtam megfogalmazni, akkor hogy mondhatnám el neki?

– Figyelj – raktam vissza azt az egy szelet pizzát a többi tetejére –, ez nem olyan, amiről könnyen lehet beszélni, már kint is megmondtam. Utálok a hormonjaimat, ennyi. Flóra meg olyan szép és fiatal. – Beindult a gépezet, és mire feleszméltem, már el is mondtam mindent, anélkül, hogy egy szóval is tovább kérdeztetett volna. – Tessék, ez történt! Nem tudom, hogyan tovább – tettem hozzá csüggedten.

– Ha gondolod, mondj fel – javasolta a számomra legrosszabb megoldást. Ahogy mondani szokták, még az ütő is megállt bennem. *Hogy ejtethett ki ilyet a száján?*

– Nem fogok felmondani, ezt meg sem hallottam. Megkedveltem mindkettőjüket, nem hagyhatom őket cserben, és téged sem. Megígértem, hogy találok munkát, és találtam is. Megbirkózom a helyzettel, már tegnap is mondtam.

– De most mondtad, hogy nem tudod, hogyan tovább. Ne kínozd magad, mert belebetegedhetsz. – Láttam rajta, hogy mennyire aggódik értem, de én tudtam, mit vagyok képes kibírni, és mit nem. Az sokkal nehezebb lenne, ha nem láthatnám őket többet.

– Hidd el, hogy minden rendben lesz, rendben leszek – mondtam neki határozottan, és ezzel reméltem, hogy nemcsak őt, de magamat is meggyőzőm majd.

*

Reggel a mobilom ébresztőjére keltem. Nyolcra állítottam be, hogy legyen időm reggelizni és kávézni indulás előtt. Elcsigázott léptekkel mentem ki a konyhába, szórtam magamnak csokigolyókat a müzlistálamba, és a hűtőből vettem ki hozzá hideg tejet. Általában fél percre be szoktam tenni a mikróba melegedni, de most ahhoz is túl izgatott voltam. Magamnak sem mertem bevallani, de féltem elmenni anya új munkahelyére. Eleve rettegtem attól, hogy ez a Szabina hogyan fogja levágni a hajamat – sikerül-e megütnie azt a szintet, mint Gyöngyinek, hiszen ez a kiscsaj egyelőre csak egy tanoncnak számított –, és most még azért is aggódhatok, hogy fog rám nézni az anyám tegnapi magánakciója után. Miért érzi mindig úgy, hogy szükségem van a segítségére a csajozásban? Visszatettem a tejet a hűtőbe, majd leültem az asztalhoz, és hiába akartam minden akaraterőmmel elhessegetni az emléket, az szinte élő videófelvételként jelent meg a lelki szemeim előtt.

A tizenhetedik születésnapomra sikerült összehoznunk Bencével életem legjobb buliját. Eljött egy csomó osztály- és évfolyamtársam még úgy is, hogy nem voltam túl népszerű. És ott volt Linda is, akiért már két éve rajongtam. Vörösesszőke haja és gyönyörű, barna szeme teljesen megigézett, valahányszor elkérte tőlem a matekházimat, vagy megkért, hogy írjam meg helyette irodalomból a fogalmazást. Tudtam, hogy csak kihasználta, de hagytam magam, mert legalább addig is beszélhettünk egymással. Ő a menők táborához tartozott, míg én egy senki lehettem a szemében. Legmerészebb álmomban sem gondoltam volna, hogy eljön majd a partimra. Május 21-én születtem, ami abban az évben pont egy verőfényes, szombati napra esett. Ha kis tini lettem volna még, valószínűleg a hatalmas kertünkben tartottam volna meg a bulit, de nagykamasz lévén esti időpontban kezdődött, és a házukba zsúfolódott be majdnem ötven ember. Szólt a hangos zene, villogtak a fények. Anyám mindent meg akart tenni a jó hangulatért, ezért vásárolt be három rekesz sört. Szerette volna, ha a buli után engem is jobban elismernek a többiek, és nem csak egy két lábon járó leckeagyárnak néznének. Rendes szülő lévén már korán átment a húgommal együtt a három utcával odébb lakó nagyszüleimhez, akik az apám szülei voltak – apám már akkor gyanúsán sokat járt el üzleti útra, ahogy azon a szombaton is –, így minden a legjobban alakult. Egészen addig a pontig, amíg be nem kapcsolt anyám időzített köszöntése a videóban (hülye okoskütyük). A tévének magától villant fel pontban este kilenckor – este kilenckor születtem meg –, és egy kamerafelvételen rögzített filmet játszott le, melyen anyám boldog születésnapot kívánt, majd üdvözölte külön Bencét és mindenki mást is, a végén pedig hozzátette, hogy reméli, már egy párt alkotunk Lindával. Alig volt három perces a felvétel, az arcom lángban égett, és a buli hangulata onnantól totál szétesett. Mindenki inkább hazament, persze nem látványosan egyszerre, de este tízre már csak Bence és én maradtunk a házban. Annyira haragudtam anyámra, hogy hetekig nem szóltam hozzá. Vajon most is erre vágyik, hogy újra ne szóljunk egymáshoz?

Természetesen rögtön eszembe jutott, és nem sok hiányzott hozzá, hogy kiforduljon a számból a falat. Megint átéltem a szégyent. Hogy tudtam utána még egy évig odajárni? A válasz persze egyszerű: mert ott volt velem a legjobb barátom.

– Jó reggelt! – ült le eléem Dóri egy ásítást elnyomva, majd előreborult az asztalon maga elé összefonott karjaira. Még nem egészen ébredhetett fel.

– Neked is jó reggelt – dörögtem.

– Anyával találkoztál ma? – tornázta fel magát nehézkesen. Ahogy szóba hozta őt, egy pillanatra megint elszorult a torkom.

– Nem, de én is csak nyolckor keltem. Tegnap mondta, hogy ma fél nyolcra jön hozzá az első vendége – kanalaztam tovább a zabpelyhet.

– Tényleg, igazad van. Te meg nemsokára mész Szabinához.

– Igen, ezt magamtól is tudom – mondtam kevésbé lelkesen, mint ő.

– Jaj, már, Dominik, miért vagy ilyen negatív? Tök jól levágta az én hajamat is.

– Látom, nekem nem is az a bajom, de talán én aggódom túl – lapátoltam magamba a reggelim maradékát, majd a csap alatt sietve el is mosogattam. – Megyek, megkezdem a reggeli rutinom – indultam volna el, de még az ajtóig sem jutottam, amikor utánam szólt.

– Én is elkísérhetlek? Annyira bírom a kiscsajt.

– Felőlem – vontam meg a vállam, de belül örültem neki, hogy el akart jönni velem. Egyrészt ő már tudta, hogy merre kell menni, másrészt Szabina legalább nem hiszi azt, hogy csajozni jöttem hozzá. Jelenleg az egyetlen nő, aki érdekelt, Flóra volt. Olyan rossz, hogy soha nem lehet majd az enyém, de az álmodozás még nem bűn.

A fürdőben alaposan fogat és arcot mostam. Ahogy a tükörben megláttam a kócos hajam, automatikusan megpróbáltam valami értelmeset kihozni belőle, amikor rájöttem, hogy fodrászhoz készülök, nem pedig Flórához és a kisleányhoz. A fodrászról egyből Szabina jutott eszembe. Nem is kérdeztem Dórit, hogy neki mi a véleménye róla. Nem akartam tőle semmit, tudtam, hogy ha helyes is, csak egy pótlék lenne Flóra után.

Még alaposabban megmostam az arcom, mintha nem az számítana, hogy kellően felébredjek, hanem az összes piszkos gondolatot kiűzzem a fejemből, ami róla és rólam született. Mert bizony az elmúlt két napban volt, hogy elgyengültem, bár ezt sosem vallanám be senkinek, nemhogy neki. Remélem, még sokáig vigyázhatok Mátéra, és vele együtt Flórára is.

(...)